

ning, om dens Gavnlighed eller Skadelighed, Nødvendighed eller Ikke-Nødvendighed. Endelig er der jo ogsaa et Moment, som man vel ikke kan frakjende Betydning, nemlig at den tydske Straffelov, som man paaberaaber sig saa stærkt med Hensyn til at lade alle de andre Straffe falde, med Styrke har bibeholdt Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse; thi det er jo dog virkelig Noget, der ligger temmelig nær, at det ikke gaar an idelukkende at holde sig til den tydske Straffelov med Hensyn til de Straffe, som den ikke har, men at man dog ogsaa i saa Fald bør tage Hensyn til de Straffe, den har. Nu har man vel indvendt — og det blev indvendt baade af det ærede Medlem for Sjærring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) og den ærede Krigsminister, at Forholdene vare forskjelligte, fordi man vel maatte erindre, at i Lydsland havde man udenfor Militæretaten ogsaa i den civile, den borgerlige Straffelov Vresstraffe, medens noget Saadant ikke er Tilfældet hos os; hvad der derfor var naturligt i Lydsland at anvende i Militæretaten, vilde det ikke være naturligt at anvende her. Jeg vil nu ikke udgive mig for at være saa særligt inde i den tydske Straffelov, at jeg tør betragte mig som hjemme i den, men jeg tror dog at turde sige saa meget, at den ærede Minister og det ærede Medlems Opfattelse af den tydske borgerlige Straffelov paa dette Punkt beror ester min Mening paa en Misforstaelse, paa en mindre klar Opfattelse af den tydske Straffelovgivnings Væsen paa dette Punkt. Muligvis tager jeg feil deri, jeg skal med Fornøielse lade mig belære, men jeg har ikke kunnet faae Andet ud af den tydske Straffelovgivning end, at den „Verlust der bürgerlichen Ehrenrechte“, Tab af borgerlige Vresrettigheder, som jo kan tabes paa Tid, ikke er en selvstændig Vresstraf, ingenlunde er en saadan Straf, som Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse vilde være. Det er ikke nogen selvstændig Vresstraf, det er ikke Andet end, at der, som det hedder i den tydske Straffelovs § 72, ved Siden af Dødsstraf og Lugthusstraf kan gives Dom paa Tab af borgerlige Vresrettigheder, men i Forbindelse med Fængselsstraf kun, naar Barigheden af den kjendte Straf naaer 3 Maaneder, og tillige enten Loven udtrykkelig fastsætter, at Tab af borgerlige Vresrettigheder eller Fængselsstraf paa Grund af formildende Omstændigheder bliver sat i Stedet for Lugthusstraf, altsaa med andre Ord: Tabet af de borgerlige Vresrettigheder er kun en Udtalelse, der kommer i Dommen ved Siden af en kjendt Dødsstraf, Lugthusstraf eller Fængselsstraf. Det er med andre Ord noget Lignende, som man har i Sverrig, hvor der ved Siden af at idømme den Bedkommende Straf, tillige udtales den Indflydelse, det har paa haus Veret. Det er ikke nogen selvstændig Straf, det er egentlig blot, at man der udtrykkelig udtaler, hvad hos os implicite ligger i Dom for en i den offentlige Mening vanærende Handling,

nemlig at den har en vis Indflydelse paa Bedkommendes Veret. Der er altsaa ikke saaledes nogen væsentlig Forskiel paa dette Punkt mellem den tydske Straffelov og vor Straffelov; jeg tror, det beror paa en Misforstaelse. Men vil man nu sige, lige meget med den tydske Straffelov, men Faktum er, at vi ikke hos os have en saadan egentlig Vresstraf i den borgerlige Straffelovgivning, og at vi derfor ikke bør have den paa det militære Omraade, saa tror jeg, at denne Betragtning maade neppe staa sin Brøve. Det forekommer mig nemlig, at denne Straf kan være paa sin Plads paa det militære Omraade uden at være det i Civiletaten, navnlig naar den indskrænktes, som sket er i det Forslag, som er fremsat af 3 Medlemmer, hvoraf jeg er det One, til ubelukkende at kunne idømmes for militære Overtrædelser. Sagen er nemlig den, at hele den militære Uddannelse og Udvikling jo gaar ud paa at udvikle en vis, særegen militær Vresfølelse hos de Paagjældende, og det er jo ikke unaturligt, at man har Straffe, som særligt ved at ramme denne tillige søge at bringe denne til en Kraftigere og forstærket Fremtræden og Virkning hos de Paagjældende, thi det maa jo vel erindres, at det vist er en ren Misforstaelse, naar det ærede Medlem for Sjærring Amts 5te Valgkreds igaar paastod, at en saadan Straf vilde nedtrykke den Bedkommende saa dybt, at det vilde være det Samme, hvorledes han har sig ad i Fremtiden, at han ikke kunde rejse sig igjen osv. Dette vilde jo nemlig kun være rigtigt, hvis Nedsættelse i de Meniges anden Klasse skulde være en stedsvarende Foranstaltning, hvorfra den Bedkommende ikke kunde rejse sig igjen, men det ærede Medlem maa ganske have overset, at der her netop i den § 41, der er foreslaet under Nr. 23, staaer, at den Paagjældende kan „forsettes til første Klasse, naar han ester Nedsættelsen enten har udmærket sig i Krig eller under farefulde Forhold ved tapper og modig Daad eller har tjent i det Mindste tre Maaneder dadelst. Det er saa langt fra, at denne Straf antages at virke ødelæggende paa Vresfølelsen, at det jo netop er det, man har ansøgt for den, at denne Straf ifølge de Erfaringer, som man andetteds fra og ogsaa hos os har gjort, i en saa fortrinlig Grad er skikket til at ansøre Bedkommende til dadelst Opførsel under sin Tjenesteid, for derved at vinde den tabte Veret tilbage. I saa Henseende tror jeg, at jeg virkelig kan paaberaabe mig saa godt som alle Militære, med hvem jeg hidtil har talt derom. Derom have Alle været enige, at denne Straf var hensigtsmæssig og navnlig i en fortrinlig Grad havde den Betydning at stimulere, ansøre Bedkommende til en god Opførsel i Fremtiden. Det maa jo nemlig erindres, at saaledes som den stilles her nu, saa rammes den ikke af den Indvending, der var tidligere mod det nuværende Forhold, at der var en Blanding af